

Aşağıdaki Dışişleri Bakanlığı web sayfası, 20 Ocak 2001 tarihinden önce yayınlanan bilgilerin daimi elektronik arşividir. Başkan George W. Bush'un iktidara geldiği tarihten sonra yayınlanan materyal için lütfen www.state.gov adresine bakın. Bu site, güncellenmemiştir bu nedenle dış linkler artık çalışmıyor olabilir. Bilgilerin bulunması ile ilgili sorular için bizimle irtibat kurunuz.

NOT: Diğer İnternet sitelerine verilen dış linkler, söz konusu linklerde yer alan görüşlerin kabulü olarak yorumlanmamalıdır.

Birleşik Devletler Dışişleri Bakanlığı Tarihçesi 1789-1996

Tarihçiler Ofisi tarafından yayınlanmıştır, Temmuz 1996

- [Giriş](#)
- [Dışişleri Bakanlığının Çıkışı 1789–1860](#)
- [Bakanlığın Olgunlaşması, 1861-1895](#)
- [Büyük Güç Dışişleri'nin Yönetimi, 1900-1940](#)
- [Dışişleri Bakanlığı ve Süper Güç olarak A.B.D. 1945-1960](#)
- [Dışişleri Bakanlığı'nın A.B.D. Dışişleri Topluluğundaki Rolü, 1961-1996](#)
- [Dışişleri Bakanlığı ve Dışişleri Servisinin Modernize edilmesi](#)
- [Sonuç](#)

Giriş

1996 yılı, Dışişleri Bakanlığı'nın A.B.D.Federal Hükümetinin dışişleri kurumunun amiral gemisi olarak üçüncü yüz yılını kutlamaktadır. Bakanlık, Başkanlara ve Dışişleri Bakanlarına destek ve uzmanlık sağlamış ve ulus büyük güç haline yükselirken Amerika Birleşik Devletleri vatandaşlarına hizmet edip korumuştur. 200 yılı aşkın bir süredir Dışişleri Bakanlığı, savaş ve barış dönemlerinde, Amerikan dış politikasını ve özgürlük ve demokrasiye bağlılığını şekillendiren tecrit ve ulusallaştırma akımları ile mücadele ile Amerikan diplomasisini yürütmüştür.

Dışişleri Bakanlığının Başlangıcı 1789-1860

Philadelphia'da 1787 yazında hazırlanan ve ertesi yıl da eyaletler tarafından kabul edilen Amerika Birleşik Devletleri Anayasası, Başkan'a ülkenin dış ilişkilerinin yürütülmesi sorumluluğu vermiştir. Kısa bir süre içinde, Başkan Washington'a yeni Federal Hükümet ilişkilerinin yürütülmesinde destek olmak üzere bir icra organının zorunlu olduğu görülmüştür.

Meclis ve Senato 21 Temmuz 1789'da, Dışişleri Bakanlığının kurulması yasasını onaylamış ve Başkan Washington 27 Temmuz'da imzalayarak kanunu yürürlüğe koymuş ve yeni Anayasaya göre kurulmak üzere ilk Federal kurum olarak Dışişleri Bakanlığı kurulmuştur. Bu yasa, Dışişleri Bakanlığının temel kanunu niteliğini sürdürmektedir. 1789 Eylül'ünde ilave bir yasa ile kurumun adı Department of State (Dışişleri Bakanlığı) olarak değiştirildi ve kuruma değişik yurt içi görevler vermiştir.

Bu sorumluluklar, Darphane'nin yönetimi, Amerika birleşik Devletleri büyük mührünün koruyucusu ve nüfus sayımlarının yapılmasını içermektedir. Başkan Washington, 15 Eylül'de yeni yasayı imzaladı. Dışişleri Bakanlığının bu yurt içi görevlerinin çoğu daha sonra 19. yüzyılda kurulan değişik yeni Federal Bakanlık ve kurumlara devredildi.

Başkan Washington, Eylül 1789'da Thomas Jefferson'u ilk Dışişleri Bakanı olarak atadı. Şubat 1790'da, Jefferson, Amerika'nın Fransa Temsilcisi olarak hizmet verdiği Paris'ten istemeyerek de olsa döndü. Bakan Jefferson'un yönetimindeki yeni Dışişleri Bakanlığı, başkent Philadelphia'ya taşınmaya kadar New York'da kısa süre içinde kuruldu. Jefferson ve haleflerinin yönetiminde dışişleri, birçok memur ve yarı zamanlı tercümandan oluşmaktaydı. Dışişleri Bakanlığı ve yeni hükümetin geri kalanı sonunda daimi yerleri olan Washington D.C.'ye 1800'lerin başında taşındı.

1789 Anayasasına tabi ilk 35 yılda Dışişleri Bakanlığı, yeni cumhuriyetin en büyük önderleri tarafından yönetildi. Thomas Jefferson, James Madison, James Monroe, ve John Quincy Adams için, Dışişleri Bakanı olarak hizmet vermek, Başkan olarak seçilmek için bir atlama tahtası oldu. Amerika Birleşik Devletlerin tarihi boyunca her zaman dış ilişkiler, ulusun ve vatandaşların varlığı ve refahı için kritik olmuştur. Napolyon savaşları süresi ve sonrasında, yeni cumhuriyet, Dışişleri Bakanları ve Dışişleri Bakanlığı, devrimci mücadelelerini tamamlamak, kendisini eski savaşlara karışan müttefiklerinden kurtarmak ve ülkenin Mississippi boyunca Louisiana Purchase'den Pasifik okyanusuna kadar genişlemesinin en büyük kısmını tamamlamak zorunda kalmıştır. 1825'lerde 20 çalışandan fazla çalışana büyüyen Dışişleri Bakanlığı, 1789'da kongre'nin verdiği yurt içi görevlerini yürütmeye de devam etmiştir.

John Quincy Adams'ın 1825'te Başkan olmak için Bakanlıktan ayrıldığı tarihten İç Savaş'a kadar geçen sürede, Amerika, sanayi ve ticaretinin başlangıç ve genişleme dönemini ve nüfusunun Great Plains'e batı dağları ve çölleri boyunca batıya doğru akınını yaşamıştır. Dışişleri, önemli olmasına rağmen, kuruluş yılları aciliyetini çoğunlukla kaybetmiştir. Dışişleri Bakanlığı, A.B.D diplomatik ilişkilerinin kademeli genişletilmesine yönetilmesine ve Amerikan gemilerinin ve ticaretinin dünyanın her köşesine yayılmasına odaklanmıştır. Aşağıdaki birkaç ana dış politika sorunu söz konusuydu: İngilizlerle, Kanada kuzey sınırının görüşülmesi ve diploması ve bazen savaş yolu ile güney batıda Meksika ile olan çatışmaların çözümlenmesi. Kongre, yurt içi görevleri kademeli olarak Dışişleri Bakanlığından almış ve bu görevleri İçişleri Bakanlığı ve Nüfus Bürosu gibi yeni Bakanlık ve birimlere aktarmıştır. Dışişleri Bakanları, Başkan kabinesinin seçkin üyeleri olmaya devam etmiş ancak sadece iki kez (Martin Van Buren ve James Buchanan) Başkan olacaktır. Andrew Jackson'dan James Buchanan'a kadarki Başkanlar ulusun birkaç gerçekten önemli dışişleri kararı almışlardır.

Dışişleri Bakanlığı, bu yıllarda biraz değişikliğe uğramıştır. Küçük birimlerin yavaş yavaş genişleyen sorumlulukları yerine getirebilmeleri için bazı temel örgütsel ve yönetsel uygulamaları başlatan ilk Dışişleri Bakanı John Quincy Adams'dır. 1833'te Dışişleri Bakanı Louis McLane, Bakanlığın ilk genel yeniden yapılanmasını gerçekleştirmiş olup bu yeniden

yapılanmanın en önemli yönü, Diplomatik, Konsolosluk ve Yurtiçi Bürolar dahil Büroların kurulmasıdır. Çalışan sayısı 1790'da 8 iken 1830'da 23'e ve 1860'ta 42'ye yükselmiştir (bakınız Personel Tablosu, 1781-1997)

Amerikan diplomatik servisi, Avrupa ulusları ile yaygın diplomatik temaslara inatla karşı çıktığı 18 yüzyıl sonları ve 19 yüzyıl başlarında yavaş yavaş genişlemiştir. 1790 yılında Amerika Birleşik Devletleri, sadece iki ülkeye – Fransa ve Büyük Britanya- tam yetkili temsilci göndermiştir. 1830'lara kadar bu sayı 15'e, 1860'te ise 33'e yükselmiştir. Konsolosluk servisi ise bu süre boyunca düzenli olarak artmıştır. Konsolos, ticari temsilci ve konsolosluk temsilcileri yurtdışında Amerikan gemileri ve mürettebatlarını korumuş ve Amerikan ticaretinin genişlemesini teşvik etmiştir. Amerikan Konsolosluğu çalışan sayısı 1790'da 10 iken 1831'de 141'e ve 1860'ta ise 253'e yükselmiştir (bakınız Konsolosluk ve Diplomatik Görevler tablosu 1781-1997)

Bakanlığın Olgunlaşma Dönemi, 1861-1895

William Henry Seward yönetiminde Dışişleri Bakanlığı, İç Savaş yıllarında alternatifsiz yetki ve öneme sahip bir konuma gelmiştir. Dışişleri Bakanı Seward, Başkan Abraham Lincoln'un, acil savaş dönemi yurt içi konularda ve Avrupa güçlerinin Konfederasyonun tanınması veya desteklenmesinin önlenmesinde hayati öneme sahip diplomatik çalışmalar konusunda geniş yelpazede birinci derecede konsolosuydu. Dışişleri Bakanlığı ve Amerikan diplomatik ilişkilerinin İç Savaşın ilk yıllarında yurtdışındaki başarısı, birlik ordularının mücadeleyi kazanmak amacıyla seferber edilmesine kadar Güneyin tecrit edilmesinde kritik rol oynamış olmalarıdır. Hatta İç savaş sırasında tüm Federal Hükümet merkezileştirilip, genişletilerek güçlendirilirken, Dışişlerinin yetkisi büyüklük ve etkinlik olarak büyümüş, .

İç Savaş'tan sonra Dışişleri Bakanlığı, ekonomik büyümesi çoğu Avrupa güçlerini geçmeye başlayan hızla sanayileşen Amerika'nın çıkarlarına hizmet etme yönündeki artan sorumluluklarını yerine getirmek için daha uygun bir bürokratik yapı kazanmıştır. 1870'te Bakan Hamilton Fish, Bakanlığın büro yapısını yeniden tanımlamış ve idari uygulamaları güncelleyen bir dizi kural ve tüzük çıkarmıştır. Fish ayrıca, Kongre'den bir Üçüncü Dışişleri Bakan yardımcısı verilmesini sağlamıştır (İkinci Dışişleri Bakan yardımcısı 1866 yılında Dışişleri Bakanı Seward tarafından eklenmiştir).

Dışişleri Bakanlığının ve yönetiminin İç Savaş'tan önce, İç savaş sırasında ve sonrasındaki sorumluluklarının yürütülmesindeki süreklilik ve deneyimi, William Hunter'ın uzun süre devam eden varlığı ile temin edilmiştir. Bakanlıkta 40 yılı aşkın süre görev yapan Hunter 1852 ile 1866 yılları arasında Başkâtip olarak görev yapmış, 1866'da yeni oluşturulan İkinci Dışişleri Bakan yardımcılığı görevine terfi etmiştir. Dışişleri Bakanı Seward'ın, suikastçı John Wilkes Booth'un suikast girişiminden sonrası iyileşme döneminde Bakanlığa vekâlet de etmiştir. Hunter, öldüğü 1886 yılına kadar yedi Dışişleri Bakanın ikinci Bakanı olarak görev yapmıştır. Görevi boyunca, Bakanlığın daimi bürokrasisinin en kıdemli üyesi için bir liderlik görevinin tesisini sağlamıştır. Hunter'dan sonra ikinci Bakan yardımcılığı görevine Alvey a. Andee getirilmiş, Andee ölümüne kadar (1924) bu görevde kalmıştır. William Derrick, Wililam Hunter ve Alvey Ade'e'nin 1841-1924 yılları arasında Dışişleri Bakanlığının en üst yetkilileri olarak uzun yıllar süren görevde kalmalarının kurumsal belleğe hizmet etmeleri ve Bakanlık çalışmasının koordine edilmesi ile Amerikan Dışişleri üzerinde önemli etkisi olmuştur.

İç Savaş'tan sonraki otuz yıllık süre boyunca Amerika Birleşik Devletleri, temel olarak tecrit edici bir dış politikaya kaymış ve hiç bir gerçek deniz aşırı krizle karşılaşmamıştır. Amerika'nın Yıldızlı Döneminin küçük diplomatik sorunlarının düzgün yönetiminin altında, hızla genişleyen Amerikan ekonomisi; ülkeyi ve Dışişleri Bakanlığını dış işlerinin yürütülmesinde önemli değişikliklere yönlendirmiştir. Amerika'nın yurtdışındaki varlığı ve ticareti şaşırtıcı bir hızda artmıştır. İç savaşın sona ermesi ile İspanyol-Amerikan savaşının çıkışı arasında 34 yıl sonra, Amerikan ihracatı üç kat artmış ve Amerika Birleşik Devletleri, ihracatta Büyük Britanya'dan sonra ikinci sıraya gelmiştir. Konsolosluk servisi, yurtdışındaki Amerikan pazarlarının araştırılmasında ana araç haline geldi.

1860'da yurtdışında 480 konsolosluk, ticari temsilcilik ve konsolosluk temsilciliği vardı ve 1890'da bu sayı 760'a yükseldi. Kongre, uluslar arası diplomasiye ön sıralarına Amerikan diplomatik temsilciliklerini yerleştirmek ve konsolosluk ve diplomatik hizmetlerin en etkin ve sıkı şekilde yönetimini temin etmeye yönelik tedbirler almaya başladı. 1893 yılında Kongre, sonunda, Büyük Britanya ve diğer büyük güçlere büyükelçilik düzeyinde temsilciliklerin atanmasını onayladığında Amerika Birleşik Devletleri'nin diplomatik olarak olgunlaştığını onayladı. 1895 yılında, Başkan Grover Cleveland, dil sınavları dahil yazılı sınavlara göre boş pozisyonların doldurulmasını düzenleyen tüzükler çıkardı. Konsolosluk makamlarının maaş ve kontrollerine ilişkin diğer tedbirler de alındı.

Yeni dışişleri politikası zorluklarının karşılanması için profesyonel Amerikan diplomasi teşkilatı başlatıldı. Patronaj sistemi başkanlığı atama işlemine hükmetmeye devam etmesine rağmen, idare ve parti değişikliğine karşın hizmette yetenekli ve deneyimli erkekler (hala kadınlar değil) tutuldu. Birinci dünya Savaşı öncesi yıllarda, George Seward, Robert McLane, Charles Denby, ve William Rockhill gibi seçkin diplomatlar Uzak doğu'da Amerikan temsilciliğini sağladılar. Henry White, Büyük Britanya'da Amerikan çıkarlarının korunmasına yönelik uzun ve önemli bir görev yaptı. Henry Vignaud, Paris Büyükelçiliğinde yaklaşık 35 yıl hizmet verdi ve George Schuyler ise Doğu Avrupa'da değişik görevlerde bulundu.

Büyük Güç Dışişleri'nin Yönetimi, 1900-1940

Yüzyılın başındaki İspanyol-Amerikan Savaşından Franklin D. Roosevelt'in başkanlığının ilk yıllarına kadar Amerika Birleşik Devletleri, bir çok Amerikalının görüşüne göre isteksizce de olsa, büyük dünya güçleri arasına katıldı. Devletin yurtdışı çalışmaları ve sorumlulukları çarpıcı şekilde genişledi. Theodore Roosevelt, A.B.D. diplomasisinin emperyal aşamasını, Panama kanalının yapımı, A.B.D. filosunun dünyaya yayılması, Portsmouth, New Hampshire'da Russo-Japon barış ve Afrika'daki Avrupa kolonizmi üzerinden savaşı ortadan kaldırmak için büyük güç düzenlemelerini başlatması ile gerçekleştirmiştir. Dışişleri Bakanı John Hay, Çin'deki politikaları ile Pasifik gücü olarak Amerika Birleşik Devletlerinin ortaya çıkışını ilan etti. Dışişleri Bakanlığı ve diplomatik ve konsolosluk hizmetleri genişleyerek yurtdışında artan 20. yüzyıl Amerikan ticaret ve kültürel çıkarların karşılık olarak modernleşti. Bununla birlikte, genel vatandaşlık çifte değerliliğini yansıtan ihtiyatlı ve geleneksel tutuculuk Dışişleri Bakanlığına hakim olmaya devam etti.

Bu süre boyunca Dışişleri Bakanlığı çalışan sayısı Washington D.C.'de 1900'de 91 ve bütçesi 141,000 dolar iken 1920'de 708 çalışan ve 1,400,000 dolara ve 1940'ta ise 128 çalışan ve 2,800,000 dolara yükselmiştir. (bakınız Personel tablosu 1781-1997). Dışişleri Bakanı Philander Knox 1909'da, Bakanlığın ana görevlerini gerçekleştirmek için yeni politik coğrafi birimler getirerek Bakanlık Savunma rolünü büyük oranda genişletti ve büyüyen idari

görevleri Üçüncü Bakan Yardımcısına verdi. Enformasyon ve Ticaret İlişkileri Birimleri de kuruldu.

Birinci dünya Savaşı Birleşik Devletler Hükümetine küresel sorumluluklar getirdi. 1914 yılında Birleşik Devletler, dünyanın birkaç ulusu ile aktif ve amaçlı diplomatik ilişkilere sahip olup bu ulusların bir kaçındaki ulusal çıkarları gördü ve tutarlı politikalarını sürdürdü. Savaş, bunu tamamen değiştirdi. Savaş sırasında Başkan Woodrow Wilson'ın Dışişleri Bakanlığının yardımı ile izlediği, barış müzakereleri savaştan ve barışın tesisinden doğan ana mesele ve sorunlar ile ilgili kapsamlı bir Amerikan dış politikası gelişti. Büyüyen deniz aşırı sorumlulukların yönetiminde Dışişleri Bakanına yardımcı olmak üzere Kongre, 1919 yılında Dışişleri Müsteşarlığını kurdu.

Bakanlığın küresel işlerinin yürütülmesi için modernize iletişimler geliştirildi. 1900 ile 1914 yılları arasında telgraf sayısı on kat arttı ve bu dönemden sonra da düzenli olarak artmaya devam etti. Birinci Dünya savaşından önce çok az ihtiyaç duyulan telgraf kodları ve şifrelerin kullanımı da birinci dünya savaşı sırasında ve sonrasında arttı. Bakanlık bilginin korunması için güvenlik tedbirleri getirdi ve belgelerde 'Gizli' ve 'Çok gizli' etiketleme ve kontrol işlemi başlattı. Etkin Amerikan diplomatik kodları Savaştan sonra başlatıldı ve diğer ulusların kodlanan diplomatik mesajlarının çözülmesi çabası ile bir 'Amerikan Kripto Odası (kontr-espionaj) operasyonu denendi. Cordell Hull, yurtdışı misyon ve delegasyonlarına talimat vermek için telefonda yararlanan ilk Dışişleri Bakanı olmuştur.

Dış Servis ve Dışişleri Bakanlığının 20. yüzyılın ilk on yılındaki profesyonelleşmesi A.B.D. diplomasisinin elitist özelliğinin değiştirilmesinde başlangıçta çok az değişiklik yapmıştır. Dış Servise atama, esas olarak beyaz, anglo-sakson protestan toplumdaki gelen üyeler ile sınırlı kalmaya devam etti. Dış politika, Dışişleri Bakanlığında halkın geniş demokratik toplumu ve çıkarlarına çok az bakılarak yapıldı. Başkan Wilson'un ilerlemeci politikaları, Amerikan diplomasisinin şeklini değiştirmeye başladı.

Birinci dünya Savaşı, göz ardı edilemeyecek bazı değişiklikleri başlattı. Savaşın en önemli sonuçlarından birisi, artan şekilde kadınların istihdam edilmesi ve Dışişleri Bakanlığında liderlik görevlerine yükselmeleri olmuştur. Margaret M. Hana, Bakanlıkta Yazışma Bürosu Şefi görevi yürüttüğü 23 yıl boyunca görev yaptı. Yerine 1930'ların sonlarında Blancpe Hala atandı. Bir süre Hanna'nın yardımcılığını yapan, Ruth Shipley, Pasaport Bürosu başkanlığını 25 yıl boyunca sürdürdü. 1925'lerden itibaren Dış Serviste kadınların alınmasına başlandı. İlk kadın misyon şeflerini Başkan Franklin D. Roosevelt atamıştır. Ruth Bryan Owen, 1933 ile 1936 yılları arasında Danimarka Temsilcisi olarak görev yaptı ve Florence Jaffrey Harriman ise 1937'den 1940 yılına kadar Norveç Temsilcisi olarak görev yaptı. Kadınların Bakanlıktaki yükselmeleri yine de yavaş olmaya devam etmiştir.

Birinci ve ikinci dünya savaşları arasındaki dönemde Dışişleri Bakanlığı iş gücünün yarısını kadınlar oluşturuyordu ancak çoğunun pozisyonu daha düşük seviyede kâtiplik şeklindeydi. Afrika kökenli Amerikalılar da Bakanlığın en düşük ücret ödenen mevkilerinde istihdam edilmiştir. Wilson'un başkanlığı döneminde başlayan hükümet iş gücünde ırkların ayrılması ilk olarak Dışişleri Bakanlığında hissedildi ve Afrika kökenli Amerikalıların kariyer basamaklarının alt kısmı ile sınırlı kaldı. Birkaç istisna vardı. Clifton Wharton, sözlü ve yazılı sınavları geçti ve 1925 Ağustosunda ilk siyahi Dış Servis memuru oldu. Yahudiler de, hükümet kuruluşlarında ve daha geniş iş ve profesyonel arenada hakim olan dışlanma uygulamalarını hissetmişlerdir.

Dışışleri Bakanlığının, uzun yıllar kariyer memuru ve Dışışleri Bakan yardımcısı olarak hizmet veren Wilbur J. Carr'ın onlarca yıllık çabaları sonucunda Kongre, 24 Mayıs 1924'te, Amerika Birleşik Devletleri birleşik ve profesyonel Dış Servisini (diplomatik ve konsolosluk hizmetlerini birleştiren) Rogers Yasasını kabul etti. Bu yasa, atama ve terfi için siyaset yerine liyakati esas kılmış ve ulusun yurt dışında temsili için daimi kariyer servisini teşvik etmiştir. Diploması ve konsolosluk memurları, bir tek serviste birleştirildi ve bu memurlar bu görevlerden birisinde hizmet edebilmiş ve etmiştir. İyileştirilen maaş ve sosyal imkânlar servisi sınırlı araçlara sahip kişilere de açmıştır. Daha sonraki reform ve değişiklikler dil eğitimi ve uzmanlığı ön plana çıkardı. 1926 Dış Servis Binaları Yasası ilk kez yurt dışı elçilik ve konsolosluk binalarının yapımına imkân tanıdı.

Diplomatik hizmetin profesyonelleştirilmesi, Amerikan diplomatik misyon başkanlıklarının değiştirilmesine yansdı. Misyon şefi olarak hizmet veren kariyer yetkililerinin yüzdesi 1920'de sıfır iken 1924'te Rogers Yasasından sonra yüzde 30'a ve İkinci Dünya savaşı sırasında ise yaklaşık yüzde 55'e yükseldi. Diplomatik yetkililerin yurt dışı görevlerden Bakanlıktaki liderlik görevlerine rotasyonu ise birinci dünya savaşı sırasında başlamış ve Rogers yasası ile büyük oranda artmıştır. 1939'a gelindiğinde Dış Servis, askeri ve denizcilik ataşeleri hariç tüm yurtdışı servis için tek personel servisi haline geldi. Amerika Birleşik devletlerinin İkinci dünya Savaşına girdiği tarihe kadar Başkan Roosevelt ve Dışışleri Bakanı Cordell Hull'e yaklaşık 830 eğitilmiş memur hizmet etmiştir.

Dışışleri Bakanlığı ve Süper Güç olarak A.B.D., 1945-1960

Amerika Birleşik Devletleri, İkinci dünya Savaşından dünyadaki en güçlü ulus olarak çıktı. Sonraki 15 yıl boyunca Amerikan dış politikası, Sovyetler birliğinin öncülüğündeki saldırgan komünizme karşı mücadeleyi damgalayan büyük-küçük bir dizi krizin hakimiyetinde kalmıştır. Savaş sonrası temel Amerikan hükümet analizi, 1950 yılı 68 sayılı Ulusal Güvenlik Konseyi belgesinde belirlenmiş olup Komünist saldırısından doğan dünya krizi dönemini ortaya koymuş ve büyük ABD bütçesi ve arttırılan vergilerle desteklenen nükleer ve konvansiyonel silahların yapımını devreye sokmuştur. Soğuk Savaşın gerilemesine karşın Birleşik devletler, Avrupa ve Asya'da uzun süreli barış arayışını yönlendirmiş, Marshall Planını ve diğer ekonomik ve teknik destek şekillerini devreye sokarak çatırdayan dünya ekonomisini yeniden inşa etmeye çalışmış ve hatta büyük güç müttefiklerini şaşırtarak Üçüncü Dünyanın kolonileşmesini ortadan kaldırmaya gitmiştir. Dışışleri Bakanları F. Byrnes, George C. Marshall, Dean Acheson, John Foster Dulles, ve Christian A. Herter, Birleşik devletler dış politikasını güncellemek için Başkan Truman ve Eisenhower ile yakından çalışmıştır. Byrnes ve halefleri sık sık dünya çapında konferans ve müzakerelere gitmişlerdir. 5 yıllık görevi sırasında John Foster Dulles, 480,000 mil seyahat etmiştir. Birleşik Devletler ve diplomatları, savaş sonrası barışa yön vermiş ve barışın sürdürülmesi garantörleri olarak durmuşlardır. Birleşmiş Milletlerde, uluslar arası ilişkilerin yeni standart ve şeklinin tesisi için Birleşik Devletler birçok kaynak sağlayarak girişimde bulunmuş ve Dışışleri Bakanlığı, eski devletlerin deneyimleri ve yeni kurulan devletlerin eklentilerini dizginlemek için geniş kapsamlı çok taraflı Diploması gözcüsü konumuna gelmiştir.

İkinci dünya Savaşı sırasında ve sonrasında Dışışleri Bakanlığının yeni ve karmaşık sorumluluklarının idaresinde görevli yurt içi çalışanların sayısı 1940'ta 1,128 iken 1945'te 3,700 ve 1950'de 9,000'e yükselmiştir. Savaş sonrası Dışışleri Bakanlığı tamamen yenilenerek yeniden yapılandırılmıştır. Yeni büro ve birimler kurularak kadroları oluşturulmuştur. İdare ve ekonomik İşler Büroları 1944 yılında kurulmuştur. Savaş sona erdiğinde Halkla İlişkiler Bürosu oluşturularak savaş zamanı enformasyon ve propaganda birimlerinin kalıntıları

tamamen ortadan kaldırılmıştır. Askeri komutanlık deneyimleri ortaya koyan sıkı koordine edilen ilişkileri kaçırarak Bakan Marshall bir İcra Sekreterliği ve Politika Planlama Kadrosu oluşturarak 1947 yılında Bakanlık karar mekanizmasını yeniden düzenlemiş ve uzun menzilli politika planlaması sağlamıştır. Bakan Marshall'ın Sekreterliği, önemli değişiklik olmadan bugüne kadar ayakta kalmaya devam edecek şekilde başarısını kanıtlamıştır. Politika Planlama Kadrosu başlangıçta George Kenan ve Paul Nitze gibi parlak kişiler ile kurulmuş, kısa sürede daha sonraki Bakanlar döneminde asıl amacını yitirmiş ve uzun süreli planlama yerine Bakanlık liderliği için sorunlu bir kadro haline gelmiştir.

Savaşın sona ermesinden sonraki yıllarda, Dışişleri Bakanlığının personel ve sayısız savaş dönemi birimlerinin görevleri altında boğulduğu ve dünya süper gücünün yeni küresel görevler altında ezilerek, dünya konumunun genel olarak gerektirdiği kararlılık veya süratte işleyemez hale geldiği ortaya çıkmıştır. Daha da kötüsü, çatışan savaş zamanı birimlerden bir çok işçi dahil, büyüyen ve güçlü Dış Servis ile sivil servis arasındaki çatışma etkin yönetimi engelliyordu. 1949 yılında, eski Başkan Herbert Hoover başkanlığında. Yönetim Teşkilatı Komisyonuna tepki olarak kapsamlı bir Bakanlık yeniden yapılandırılmasına gidildi. Bakanlık çalışması, ana politika belirleme büroları Amerikan İlişkileri, Uzak doğu İlişkileri, Avrupa İlişkileri, Yakın doğu ve Afrika ilişkileri, uluslararası teşkilat ilişkileri ve kongre ilişkilerine odaklanmak üzere yeniden organize edildi. Dış Servis ve sivil servis personel sistemleri, iki servis arasındaki gerilimlerin giderilmesi amacıyla merkezi liderliğe verildi.

1960'lardaki Afrika kolonileşmenin hızla kaldırılmasından önce, Afrika ilişkileri Bürosunun kurulması ile Coğrafi büro yapısı 1958'de toparlandı. Bu arada, dış politika meselelerinin artan çeşitlenmesine cevaben, Bakanlık 1952 yılında bir Konsolosluk İşleri Bürosu, 1957 yılında İstihbarat Bürosu ve 1960 yılında da Kültürel İlişkiler Bürosu kurdu. Büyüyen Bakanlık, 1946 yılında Ekonomik İlişkiler Müsteşarlığının kurulması dahil, kademeli olarak yeni politika belirleyiciler ve koordinatörler düzeyi edindi. Hızla çoğalan politik bürolar ilk olarak 1949 yılında Politik İlişkiler Müsteşar Yardımcılığı bünyesindeydi, söz konusu pozisyon 1959'da Dışişleri Müsteşarlığına yükseltildi.

Dışişleri Bakanlığının dünyada artan sorumluluklarını karşılamak ve Soğuk savaş derinleştikçe Komünist tehditlere karşılık vermek için önemli ölçüde genişlemesine rağmen, dış politikanın hazırlanması ve uygulanmasındaki tek Federal birim olarak rolünü kaybetti. Askeri birimler, dünya çapındaki üslerde konuşlandırıldı ve Amerikan hava ve deniz gücü yurtdışındaki bir krizin halledilmesi için her an Başkan tarafından göreve çağrılabilir. Dışişleri Bakanlığı liderleri, İkinci dünya Savaşı ile başlayan agresif istihbarat toplama ve gizli politik eylemden rahatsızdı. Sonuç olarak, 1947 yılında, Birleşik devletler dışındaki istihbarat faaliyetlerini koordine etmek üzere ayrı bir Merkezi İstihbarat Birimi kuruldu ve kısa sürede Başkanlara dış politika hedeflerine yönelik gizli operasyonlar sunan dünya çapında bir operasyon aracı haline geldi. Hazine, ticaret ve tarım Bakanlıkları da ana uluslar arası programlarda yer aldı. Ayrı birimler, savaşla tahrip olan Avrupa da ve gelişmekte olan Asya ve Afrika ülkelerinde denizaşırı enformasyon programları ve ekonomik destek çalışmalarını yönettiler. Bunların dışında 1947 yılında, Beyaz saray araçlarının bir parçası olarak, Başkan adına yönetimin ve dış ilişkiler ile ilgili bir çok birimin karşı karşıya kaldığı ana uluslararası meseleleri koordine etmek üzere Ulusal Güvenlik Konseyi (NSC) kuruldu. İlk birkaç yılı boyunca NSC'de lider rolü Dışişleri Bakanları Acheson ve Dulles tarafından yerine getirilmesine rağmen kontrol dengesi Beyaz saray kadrosuna geçti. Dışişleri Bakanlığı, bu birimlerle Washington ve yurt dışı görevler ile etkin ilişkileri belirleme arayışına girdi. Dışişleri Bakanlığının dış politika koordinasyonundaki başarıları sıklıkla, giderek karmaşık

hale gelen karar verme süreci ve Amerikan çıkarları ve yurt dışı faaliyetlerinin kapsamını tanımlayan farklı seslere odaklanan eleştirilenlerce küçümsendi.

Dış işlerin yürütülmesindeki ana gelişme, politikaların formülasyonuna halkın katılımı olmuştur. İkinci dünya savaşının son günlerinden itibaren Dışişleri Bakanlığı, Amerikan kamu oyunu dünya siyaset arenasının sebep olduğu sorunlar ve olasılıklar konusunda bilgilendirmeye ve eğitmeye çalışmıştır. Basın toplantısı, Dışişleri Bakanı ve Dışişleri Bakanlığının dış politika enformasyona yönelik tatmin olmaz talep ve haber medyası iç görüşü ile sağladığı ana araçlar haline gelmiştir. Dışişleri Bakanının haber toplantıları, 1930'larda Bakan Hull tarafından informal esasta başlamış, Bakanlığa akredite haber birimine genişleyerek büyümüştür. 1950'lerde, Bakan Dean Acheson ve John Foster Dulles tarafından yapılan basın toplantıları artarak sık olmamaya başlamıştır. Bunun yerine, dışişleri sözcüleri, gazi Lincoln White gibi, iletişim aracı haline gelmiştir. Dışişleri Bakanlığı, Amerika'nın uluslar arası ilişkilere derinleşen katılımını açıklamak ve kamunun görüşlerini dinlemek üzere haber medyasının ötesine geçmiştir. Güncel politika ile ilgili yetkili beyanlardan tarihi geçmiş belgesellerine değişiklik gösteren yelpazede yer alan nitel yayınlar geliştirildi ve karmaşık politikaları ve ilgili vatandaşlar ve Amerika'nın rolü ve yurt dışı çalışmaları ile ilgilenen sivil toplum için görüşmeler konusunda bilgi vermek üzere geniş konferans, brifing ve konuşma programları araştırıldı.

1940 yılında Birleşik devletler, yurtdışında 19 büyükelçilik, 39 delegasyon ve 1 diğer misyon ile temsil ediliyordu. Yirmi yıl sonra, 78 büyükelçilik, 3 delegasyon ve 2 diğer misyon vardı. 1946 Dış Servis Reform Yasası, konsolide tasnif sistemli, terfi ve emeklilik programlı modern, etkin bir servis yapısı kurdu ve ödenek ve görevlendirme politikalarını geliştirdi. Dış Servis Kurumu, özel dil ve alan eğitimi sağladı. 1950'lerde, Bakanlık ve Dış Servis, kadın, siyah ve diğer azınlıktan kişileri yetkili seviyesinde istihdam etmek üzere ilk ciddi çalışmalarda bulundu. Yurtdışında istihdam edilen Amerikalı sayısı 1939'da 2,000 iken 1946'da 3,500'e ve 1960'ta 6,000'in üzerine yükselmiştir. Ayrıca, Bakanlık yurt dışında 9,000'den fazla dış personel istihdam etmiştir. (Bakınız Personel tablosu 1781-1997). 1951 yılında kamu işleri ve yurt dışı kültürel çalışmaları koordine etmek ve Amerikanın büyüyen sesini yönetmek üzere bir Bağımsız Birleşik devletler Enformasyon Birimi kuruldu. Diğer birimler, büyüyen ekonomik ve askeri yardımı koordine etmiştir.

Giderek genişleyen faaliyetler kapsamı ile modern ve mukayeseli olarak büyük Dışişleri Bakanlığı ve dış Servisi, kendisini, yurt içinde ve dışında tehlikelerin tehdidi altında bulmuştur. Savaş dönemi Faşist düşmanların ajanlarından gelen tehditleri sadece espionaj değil aynı zamanda Amerika müttefikleri hükümetlerinin yıkılması ve Sovyetler Birliğinin her türlü araç ile genişlemesini amaçlayan sinsi dünya komünizm tehlikesi izlemiştir. Hem enformasyon hem de personelin korunmasına yönelik güvenlik önlemleri, gerek Bakanlık düzeyinde Washington'da hem de münferit yurtdışı misyonlarda olmak üzere İkinci dünya Savaşının çıkmasına götüren yıllarda sınırlı ölçekte alınmaya başlanmış ancak savaş sonrasındaki on yılda yaygın hale ve hatta taciz edici hale gelmiştir. Bu güvenlik uygulamaları, sonuç olarak, Senatör Joseph Mc Carthy ve kongrenin diğer üyelerince 1950'lerde hedef alınan birkaç yüz Bakanlık ve dış servis yetkilisinin hainlikle suçlanması ile sonuçlanmıştır. Bazı görevden almalar görülmüş ve diğer durumlarda ise kariyer gereksiz yere yok edilmiştir. Bakanlık sadece dünyadaki en güç yeni görevlerini omuzlarken Güvenlik 'korkusu' Bakanlık personelinin moralini sakatlamıştır. Mc Carthy temizliklerinin en acı sonuçlarından bazıları, yıllar sonra Amerikan liderlerinin kendilerini hayati Asya uzmanlığı eksiklikleri nedeniyle bataklıkta dibe batarken buldukları Vietnam savaşında ortaya çıkmıştır.

Savaş sonrası ilk on yılda, Dışişleri Bakanlığındaki azınlıkların rolünde hızlı bir değişiklik görülmüştür. Erkeklerin savaş için seferber edilmesi, daha fazla kadının Bakanlığa alınması acil zorunluluk haline getirmiştir. Federal yönetimde adil istihdam politikalarının geliştirilmesi için Başkan Roosevelt'in emirleri uyarınca ırksal bariyerler kademeli olarak ortadan kaldırılmıştır. Afrika kökenli Amerikalıların Dışişleri Bakanlığı kafeteryalarına entegrasyonu ikinci dünya savaşı sırasında sessiz bir şekilde görülürken diğer kısıtlayıcı istihdam ve terfi uygulamaları tersine çevrilmeye başlanmıştır. Bununla birlikte, ancak 1958'de Clifton Wharton ilk Afrika kökenli Amerikalı Dış Serviste misyon şefliğine getirilmiştir.

Bu yurtdışı Amerikan diplomatik faaliyetlerinin ve sorumluluklarının genişlemesi, küçük binaların yerine veya olmayan yerlerde ise Birleşik devletler varlığının tesisi için Amerikan Büyükelçiliklerinin yapılması programının doğmasına neden olmuştur. İlk Amerikan tasarımı ve mülkiyetli Büyükelçilikler, Paris ve Tokyo'da iki dünya savaşı arasında yapılan büyükelçilikleridir. Kredi-Kira için yerel para birimlerinden geri ödemelerden doğan 'karşı taraf' fonlarında bulunan yaklaşık 175,000,000 \$, 1950'lerde Avrupa, Afrika ve Asya'da büyükelçilik ve konsoloslukların yapımına yönelik program temelini sağlamıştır. Bu binalar, modern uluslar arası stilde Amerikan mimarlarca Amerika'nın yurt dışında süper güç olarak güçlü imajını yansıtacak şekilde tasarlanıp projelendirildi. Yurtdışında bulunan, siyasi istikrarsızlığın kronik olduğu bir çok ülkedeki büyük Amerikan diplomatik tesislerinin artan güvenlik gereksinimi bir çok elçilik binasında müfreze muhafızlarının yerleştirilmesini gerektirmiştir.

Dışişleri Bakanlığı'nın A.B.D. Dışişleri Topluluğundaki Rolü, 1961-1996

Son 35 yıllık dönem, dünya ilişkilerinde, Soğuk Savaşın tırmanışında ve sonunda ve yeni ve farklı dünya düzeninin yavaş yavaş gelmesinde, Amerikan gücünün ve sorumluluğunun zirve yapmasına tanıklık etmiştir. John F Kennedi ve Lyndon Johnson'dan George Bush ve Bill Clinton'a kadar, Başkanlar Amerikan çıkarlarına yönelik zorluklar, ulusal güvenliğe yönelik tehdit ve uluslar arası barış ve istikrardaki bozulmalara karşı kişisel tepki göstermişlerdir. Bu dış ilişkiler krizleri 1962 Küba füze krizinde ve ikiye bölünen Berlin'deki 1963 çatışmasında, Sovyetler birliği ile savaş tehlikesi, 1960'lar ve 1970'lerin başında Vietnam savaşına girme ile 1991'deki Çöl Fırtınası operasyonu sırasında Irak saldırganlığına karşı kitlesel askeri güç yelpazesinde görülmüştür. Bu sürede Karayip, Afrika, Akdeniz, Orta Doğu ve Güneydoğu Asya'da krizler çıkmıştır. Üçüncü Dünyanın ortaya çıkması, gelişmekte olan halkların ekonomik refahı ve temel insan hakları konusunda kaçınılmaz ve daha da büyüyen Amerikan sorumlulukları ve müdahalesini beraberinde getirmiştir.

Bu son on yılların sıklıkla karmaşık dış işleri krizlerinin yönetimi ve en azından ele alınması girişiminde Başkanlar, sadece Dışişleri Bakanlarına ve Bakanlığına dönmemiş aynı zamanda yönetim ve karar verme süreçlerine önemli dış işleri sorumlulukları kazanan artan sayıda diğer kurumları da sürece katmışlardır. Bu sürece katma şekil ve niteliği Başkandan Başkana farklılık göstermiştir. John Kennedy, Beyaz Saray'da ve Eisenhower yönetiminin kapsamlı kadrolaşmasından çıkarılan Ulusal Güvenlik Konseyi sisteminde kriz yönetimi ve temel politika koordinasyonuna daha fazla yoğunlaşmıştır. Lyndon Johnson, Dışişleri Bakanına politika koordinasyonu birinci derecede sorumluluğu veren bir Kıdemli Bakanlık arası Grup denemesi yapmıştır. Başkan Nixon ve Ford, yetkiyi Beyaz Saraya ve Ulusal Güvenlik konseyine mümkün olduğu kadar fazla yoğunlaştıracak bir karar verme şeklini benimsemişlerdir. Başkan Carter, Reagan ve Bush, güçlü ulusal güvenlik danışman ve dış işleri sorumluluklarına sahip birim ve kurumların artan sayısı arasında, büyük veya küçük

başarıya sahip personel ile büyüyen Ulusal Güvenlik Konseyi Sisteminin geliştirilmesini esas almışlardır.

Yüksek seviyede politika belirlenmesine yönelik bu değişen sistemler içinde Dışişleri Bakanlığı, temel ulusal güvenlik sorumluluklarına sahip yönetimin değişik diğer birimleri ile birlikte çalışmıştır. Dış politikanın belirlenmesi ve yürütülmesine katılan filizlenen bürokrasiyi yansıtan bir “dış işleri topluluğu grubu” doğmuştur. Dışişleri Bakanlığının bu topluluk içindeki genel etkisi ve etkinliği başkandan başkana değişiklik göstermiştir. Bununla birlikte gözlemcilerin çoğu, Dışişleri Bakanlığı ve Dış servisin dış işlerindeki geleneksel öneminin erozyonunun, Başkana yakın güveni ve diplomatik krizlerin liderliğini rekabetçi ajan ve yetkililerden çekip alabilen danışman ve yardımcılarının desteğinden yararlanan Dışişleri Bakanının görevi sırasında kısa sürelerle tersine döndüğünü kabul ederler.

‘Vekalet verenler’ düzeyi altında, Bakanlık politika belirleme liderliği yeniden tanımlanmış ve dış politikanın yeni meselelerinin ele alınmasını içerecek şekilde genişletilmiştir. Dışişleri Bakanlığı ve kongre kriz yönetimi, terörizm, bilim ve çevre, insan hakları, uyuşturucu ve mültecilere yönelik modern sorunlara büro seviyesinde yeni teşkilatlanmalar oluşturarak cevap vermiştir. Büroların çoğalması (1990'lara kadar 30 tane vardı), Bakanlığa, dış politikanın yeni sorunlarını üstlenmek üzere yeni uzmanlar almasına olanak tanımış ancak aynı zamanda da Dışişleri Bakanının zamanında tavsiyeler ve kararlı politika tavsiyelerinden de çok sık olarak mahrum bırakan çakışan sorumluluklar olarak tekrarlanan darboğazlar ile politika belirlemeyi de tehdit etmiştir. Nixon, Ford ve Carter yönetiminde, kararlı Ulusal Güvenlik danışmanları, Bakanlığın politika belirleyicilerini göz ardı etme veya yok sayma eğiliminde olmuşlardır. Reagan ve Bush yönetimlerinde Dışişleri Bakanları Haig ve Shultz, Bakanlık iç karar verme döngülerine daha fazla çekmiş ancak bazı gözlemciler Bakan Baker’ın yakın danışmanlar grubunun çok sık olarak dış politika ana hatlarını bütün olarak Bakanlıktan girdi olmaksızın yürütme görünümünde olmalarından korkmuşlardır. Dışişleri Bakanı Warren Christopher, Dışişleri Bakanlığının dış politika sorunları spektrumuna ilişkin politika tavsiyeleri temel görevini gözden geçirmiş ve politika belirleme Piramidini düzenleme arayışına girmiştir.

Son yıllarda görülen yurt dışındaki Amerikan personelini hedef alan terör faaliyetleri, yurt dışında ve yurt içinde bulunan Büyükelçilikler ve misyonların korunmasına daha fazla önem verilmesini gerektirmiştir. 1985’te kongre, Dışişleri Bakanlığı Diplomatik Güvenlik Bürosuna, Birleşik devletler diplomatik ve konsolosluk tesislerinin terör ve espionaj tehditlerine karşı savunmak için olağanüstü program yürütme yetkisi vermiştir. 1950’lerdeki Amerikan büyükelçilikleri ve konsolosluklarının açık şekilde uzanan modernist mimarisi yerini güvenli çevre ve bombaya dayanıklı duvarlara terk etmiştir. Birleşik devletler Yönetiminin diğer birimleri ile birlikte çalışan Dışişleri Bakanlığı son yıllarda küresel temelde terör ile uluslararası mücadeleyi yaygınlaştırmıştır.

Dışişleri Bakanları ve yakın danışmanları, dünyada Amerikan çıkarlarına yönelik görülen kriz ve tehditleri daha iyi karşılayabilmek için en modern teknoloji, iletişim ve yönetimden yararlanma arayışına girmiştir. Nisan 1961’de Dışişleri Bakanlığına dünya çapında ani kriz iletişimlerini sağlamak üzere bir Operasyonlar Merkezi kurulmuştur. İlk bilgisayar, 1962’de Dışişleri Bakanlığında kurulmuş ve 1972’ye gelindiğinde Dışişleri Bakanlığının yurt dışındaki birimleri ile iletişimleri bilgisayarlar ile yönetilmiştir. Dışişleri Bakanları, Bakan Kssigner’in, Orta Doğudaki gerilimi stabilize etmek ve bölgede uzun dönemli barış sürecini başlatmak için uyguladığı “mekik diplomasisi” gibi kritik görüşmeleri şahsen yapmak için Bakanlık 'yola' koymak zorunda kalmışlardır.

Genişleyen Dışişleri Bakanlığı 1947'de 17. caddede bulunan zarif Eyalet, Savaş ve Denizcilik Binasından 21. caddede Foggy Bottom'daki yeni binasına taşınmıştır ancak bu yer çok küçüktü ve ilave geçici binalarla sayıları katlandı. 1960'larda eski binaya eklenen yeni Dışişleri Bakanlık binası tümünü olmasa da yaklaşık 7,000 Bakanlık çalışanının çoğunu Washington D.C.'de toplamıştır. Bakanlık ana yetkilileri ve yardımcı sekreterlerin çoğu 7. katta iken personel d mümkün olan derecede dikey olarak yerleştirilmiştir. Birleşik Devletler dış destek programlarını koordine eden Uluslar arası kalkınma Kurumu ve Silah Kontrol ve silahlanma Kurumu da Bakanlık ile aynı yeri paylaşmış ve 1980'lere kadar Dışişleri Bakanlık personeli ve faaliyetleri Colombia Bölgesi civarındaki 20'den fazla binaya yayılmıştır.

Dışişleri Bakanlığı ve Amerikan halkı, İkinci dünya Savaşını izleyen ilk 20 yıldaki dış politikanın hedef ve yönüne ilişkin uzun süren bir konsensüsü paylaşmıştır. Avrupa, Orta Doğu, Doğu Asya ve hatta Kraib'lerde algılanan uluslar arası komünizm tehdidine karşı Başkanlık düzeyindeki yurtdışı girişimlerde kamu desteği hep vardı. Sınırlı savaşlarda ve gizli siyasi önlemlerde bile sık diplomatik müdahale ve cömert yardım ve desteklerde Başkana ulusal konsensus sağlanmıştır. Bununla birlikte, Amerika birleşik devletlerinin Vietnam savaşına girmesi Amerikan kamu oyunda kinci bölücülük olduğu ispatlandı. Güç kullanımı konusunda uzun yıllar süren ulusal konsensüs tamamen tahrip olmasa da yıpranmıştır. Amerikan liderlik ve yönetim şüphesi büyümüş ve Dışişleri Bakanlığı eleştirilenlerden kendilerine düşen kınamadan nasiplerini almıştır. Vietnam gösterileri ve felaketlerinin başlaması ile, dış politikanın yürütülmesi daha önce hiç olmadığı kadar çekişmeli kamu tartışmasında şiddetlenmiştir. Dünya komünizminden ve nükleer savaş kaynaklı tehlike azaldıkça, terörist saldırılar, kontrolsüz göç ve amansız ekonomik rekabet şeklinde ulusa yönelik dış tehditler bir çok Amerikalıyı ezmiş ve dış politikayı günlük meselenin çok dışında bir hale getirmiştir.

Başkan ve Dışişleri Bakanının konuşmaları ve basın toplantılarına ilaveten kamunun dış politika meseleleri ile ilgili bilgilendirmenin ana aracı, Dışişleri Bakanlığındaki diplomatik basın kurumlarına verilen brifingler olmuştur. Savaş sonrası yılların Bakanlıktaki bilgilendirenler ile muhabirler arasındaki gayri resmi alışveriş, tekrarlayan dış politika krizleri ve yüksek düzeydeki müzakerelerin kapsamı ve karmaşıklığına kısa sürede yenik düştü. A.B.D-Sovyetler Birliği zirve toplantıları ve Orta doğudaki mekik diplomasisine, ulusun ilgi ve dikkatini çeken dış politika olaylarına örnek oluşturmuştur. 1960'ların başında büyüyen Vietnam savaşı ardından, yönetimin mevcut krizler ve kamu ızdırıp ve Amerikalılar ve çıkarlarına yönelik tehditler konusundaki endişelerine yönelik görüşlerinin bildirilmesinin ana aracı, Dışişleri Bakanlığı sözcülerinin günlük öğlen brifingleri olmuştur. Bu brifingler bazen akşam saatlerinde milyonlarca Amerikalıya canlı verilmiş, Amerikalı diplomatik personelinin 1979 yılında İran yetkililerince rehin tutulduğu 444 gün boyunca yoğun ulusal dikkat odağı haline gelmiş ve sözcü Hodding Carter, ulusu büyülenmiş şekilde tutmuştur.

Dışişleri Bakanlığı ve Dışişleri Servisinin Modernize edilmesi

Başkan Kennedy'nin ilk göreve başlamasından bu yana, Washington'da ve dünyada Dış Servis yetkilileri ve Dışişleri Bakanlığı personelinin iki yeni kuşağı hizmet vermiştir. Bu memurlar, kendilerinden öncekilerden farklı olmuştur. Genel olarak ülke çapından alınmış ve önemli bir kısmı Doktoralı olmak üzere birçoğu, yüksek eğitimliydi. Dış Servis memurlarının yeni kuşağı, kadın ve azınlıklar sayısı açısından da genel nüfusu çok daha iyi yansıtmıştır. Başkan Jimmy Carter ve Dışişleri Bakanı Cyrus Vance'den başlamak üzere, yeni personel alımında eşitliğin daha iyi güvence altına alınması için Dışişleri Bakanlığında olumlu eylem programları getirilmiştir. Bakanlık ve dış servis bileşiminin genişletilmesi ve dengelenmesine

yönelik çabalar, ret ve dışlama, istihdam ve terfi uygulamalarının tamamen ortadan kaldırılması yönünde çok yavaş ilerlemiştir. 1980 Dış Servis Reform Yasası, işe alım ve terfi için çok daha titiz standartlar getirmiş, hizmet ödüllendirmeyi iyileştirmiş ve hizmetin çok yüksek moralini birden baltalayan terfi ve imtiyaz sorunlarını çözmeye arayışında olmuştur.

1960'tan sonra işe alınan yeni dış Servis memurları ve Bakanlık personeli, geleneksel sosyal ve siyasal değerleri sorgulayan ve bu değerlere karşı mücadele eden kuşağın bir parçasıydı. Amerika'nın Vietnam savaşına girmesi derinleştikçe, genç dış servis memurlarının bir çoğu kamunun savaş karşıtlığına katılmış ve Amerikan eylem ve politikalarını aktif olarak protesto etmiştir. Liderlik kararlarına ilişkin şüpheler Vietnam sorunundan Amerika'nın diğer yurt dışı sorunlarına dağılmıştır. 1968 yılında Dışişleri Bakanı Dean Rusk, memurların resmi politikaya yönelik eleştirilerini ve alternatif yaklaşımlarını bildirmelerine olanak tanıyan bir "muhalefet kanalı" oluşturulmasına izin vermiştir. 1970 yılında Dış Servis ve Dışişleri Bakanlığı personelinin dış politika meseleleri konusunda geniş spektrumda görüş ve uzman fikirleri almasına olanak tanımak üzere bir Açık Forum başlatılmıştır.

Dış Servis Enstitüsü, kariyerleri boyunca değişik uzmanlık eğitimi almalarına olanak tanımak üzere yaygın çalışmalarda bulunmuştur. Alan ve dil eğitiminin yanı sıra, Enstitü'nün Dış İşleri Eğitim Merkezi, önemli dış ilişkiler meseleleri konusunda sempozyumlar ve yayınlar sağlamaktadır. Bakanlığın eğitim programının temel taşı, 1958'de başlatılan Kıdemli Seminerlerdir. Bu programda, gelecek vaat eden orta kademe dış Servis memurları ve diğer kurumların bazı askeri memurlardan oluşan küçük gruplar, A.B.D Yönetimindeki kıdemli kariyer yetkililerine sağlanan en ileri mesleki gelişim programında bir yıllık özel deneyimden geçerler.

1960'lardan 1970'lere kadarki dış Servis çalışmaları ve iyileştirmelerinin zirvesi, işe alım ve terfi için çok daha titiz standartlar getiren, hizmet ödüllendirmeyi iyileştiren ve terfi ve imtiyaz sorunlarını çözmeye amaçlayan 1980 Dış Servis Reform Yasası olmuştur. Bu Yasa, üst dereceler için yeni bir Kıdemli dış Servis oluşturmuş ve dış Servis ile Sivil Servis istihdamı arasında dış Servis Rezervini iptal ederek keskin bir ayırım getirmiştir.

Sonuç

Son 15 yılda Bakanlıkta reform ve yeniden yapılanmaya yönelik girişimler, genel hükümet bütçe açıkları ve harcama kısıtlamalarının bir parçası olan bütçe kesintileri ve kaynak azaltımlarının neden olduğu Bakanlık personel ve görevleri üzerindeki olumsuz etki ile sıklıkla engellenmiş hatta bozulmuştur. Son 10 yılda Dışişleri Bakanlığı kaynakları yüzde 50 düşürülmüştür. Artan sorumluluklara rağmen, Bakanlık ve dış Servis, yaklaşık 7,000 yurt içi ve 6,000 yurtdışı Amerikan personeli olmak üzere toplam 13,000 üzerinde personelin olduğu 1960 ile 8,000 yurt içi ve 6,000 yurtdışı olmak üzere toplam 14,000 personelin olduğu 1988 arasında çok az büyümüştür. Bakanlık, sadece yurtdışına seyahat eden veya yurt dışında iş yapanlar değil aynı zamanda Amerika Birleşik Devletlerinin dünyadaki rolü konusunda endişelenen Amerikalıların yaşamları üzerinde giderek artan günlük etkiye sahip büyük yönetim kurumlarının en küçüklerinden birisi olarak kalmaya devam etmiştir.

1991'de Sovyetler birliğinin dağılması ile zirveye ulaşan Uluslar arası komünizmin çökmesi, dünyada SSCB tarafından sponsorluğu yapılan nükleer savaş veya kitlesel isyanlar tehlikelerinin öngörülebilir geleceğini ortadan kaldırmıştır. Bu çöküş diplomasi dünyasına kolaylık getirmiştir. Hatta kaynakları düşürülürken bile Dışişleri Bakanlığının görevleri, daha da karmaşık hal almakta ve Amerikan kamusunun etkin eylemlerine yönelik

beklentilerini daha da büyütmektedir. Soğuk savaşın ardından her zaman var olan terörizm, nükleer silahlanma, uluslar arası suç ve ekonomik sorunlar marjın düzeyde bile olsa, dış işlerinin ana odak noktası haline gelmiştir. Avrupa ve eski Sovyetler Birliğinde yeniden canlanan milliyetçilik, Birleşmiş Milletlere, Amerika Birleşik Devletlerine ve müttefiklerine veya bastırmaya veya hatta dizginlemeye çalışan diğer devletler kombinasyonuna baş kaldıran iç savaşları ve isyanları ateşlemiştir. Büyük ve küçük ulusların vatandaşlarının insan haklarına saygı, birçok Amerikalının dış politika hedeflerinin değerini ve Dışişleri Bakanlığı performansının etkinliğini ölçmek için kullandığı ısrarcı bir ölçü haline gelmiştir.

William Z. Slany

Tarihçi
Halkla İlişkiler Bürosu
Dışişleri Bakanlığı

Temmuz 1996

Diğer Yayınlar | Tarihçi Ofisi
Dışişleri Bakanlığı